

11. Vízkereszt utáni ötödik vasárnap.AZ EREDMÉNYES MUNKA TITKA .

1 Thessz. 2, 1
1 Thessz. 2, 1 - 12.

A Prédikátor Könyvének refrénje az, hogy hiábavaló. Nyilván mások is elgondolkoztak már rajta, hogy éppen a Prédikátor könyve mondja ezt. Mert ezt mondja olyan sokszor a mi ajkunk is, mai prédikátorok ajka. És ezt mondják sokszor mindazok, akik nevelni kényszerülnek, vagy akarnak; akikre rábízott, hogy írtsák a gyomot és plántálják a szívekbe a jót, a nemeset.

Az Apostoli Levelekben meg éppen a fordítottja áll: nem hiábavaló. Itt is erről vall Pál apostol, társul hívva maguk mellé a gyülekezetet: "Mert magatok tudjátok atyámfiai, hogy a mi hozzátok való menetelünk nem volt hiábavaló." Pedig Pál apostol igazán rövid időt töltött a thesszalonikai gyülekezetben. Alig volt ez több két-három hétnél. /Act. 16, 20-24; 17, 1-5/ S most ebben a visszatekintésben boldog öntudattal és határozottsággal állapítja meg, hogy nem volt hiábavaló az ott tartózkodásuk.

Mai napra kapott szakaszunkból mi is megláthatjuk, hogy az eredményes munkának két titka van : a hit és a szeretet. Vizsgáljuk meg ezeket közelebbről.

Első titok: a hit.

1. Az eredményes lelki munka egyik feltétele az egyszerű, őszinte hit. Ott kezdődik, hogy Istennek hozzám való kegyelme ne legyen hiábavaló. /1 Kor. 15, 10/ Ott folytatódik, hogy ezt a kegyelmet boldogan elhirdetem másoknak is. /1, 9: "miként tér

tetek meg az Istenhez a bálványoktól, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok." / Akiknek hirdetek Istennek ingyen való kegyelmét, azokat figyelmeztetem arra is, hogy vigyázat: lehet hiába venni ezt a kegyelmet /2 Kor.6,1/, mert ahol olcsóvá teszik ezt a kegyelmet, ott hiábavalóvá lett. Nekem magamnak is nagyon ügyelnem kell szüntelen, hogy hiába ne fussak. /Gal.2,2; Fil.2,16; 1 Thesz.3,5/ S ha ebben az egyszerű, őszinte hitben járok, akkor boldogan szemlélhetem, hogy a mi munkánk nem hiábavaló az Urban, de boldogan hirdethetem a félelmekeknek, a csüggedt szívűeknek, a bátortalanoknak is: a ti munkátok sem hiábavaló az Urban. /1 Kor.15,58/

2. Az egyszerű, őszinte hit nem a múltjából, a tapasztalataiból él, hanem az élő Istenből. Állandó összeköttetésben van Azzal, "aki vizsgálja a mi szívünket." Ebből pedig az következik, hogy megnyeri Isten gyermekeinek azt a bátorságát, a parréziát, amit nem tud letörni sem a tegnap kudarc, vagy szenvedése, sem a ma sokféle akadály. Az Apostol itt olyan kifejezést használ, amely a bátorság mellett jelent még nyíltságot, félelem nélküliséget, bizalmat.

Érdemes alaposan átgondolnunk a második verset. Még nem gyógyultak be Pál apostol testén a Filippiben kapott sebek, de lelke már épen indul újabb szolgálatra Thesszalonikába. /Nálunk meg milyen sokszor fordítva van engedetlenségünk miatt: testi sebeink rég begyógyultak már sokszorosán, de a lelki sebeket még mindig nem hevertük ki./ Egyszóval: az egyszerű, őszinte hit nem a kedvező körülmények között, szép sikerek útján halad előre, hanem egyszerűen azért megy tovább előre a szolgálat útján, mert "az Isten méltatott minket, hogy ránk bizza az evangéliumot..." /4v/

Ezzel az egyszerű, őszinte hittel érkezett az Apostol

Thesszalonikába, és eredményes munkát tudott ott végezni.

Ezzel az egyszerű, őszinte hittel, és ezzel a bátorsággal - parréziával - munkálkodtak azok a hitvalló eleink is, akiket éppen 300 esztendővel ezelőtt állítottak a pozsonyi vértörvényezék elé, s akik vállalva a börtönt, gályarabságot, s akik bele nem pusztultak az istentelen kínzásokba, meg szabadulásuk után újra folytatták munkájukat Istenünk magyarországi református eklézsiájában. És hittel mondhatjuk: az ő munkájuk, helytállásuk, szenvedésük sem volt hiábavaló!

Második titok: a szeretet.

Az eredményes munka másik feltétele az egyszerű, őszinte szeretet. De mielőtt erre figyelnénk, érdemes végiggondolnunk azokat a negatívumokat, kísértéseket, vagy ha úgy tetszik, biktatókat, amelyek mind-mind eredménytelenné tehetik munkánkat. Engedjétek meg, hogy éppen csak felsoroljam azokat, amelyeket alapígenkben Isten Lelke élénk tesz. Ezek: megtévesztés - tisztátalan szándék - álnokság - embereknek tetszeni akarás - hízelkedő beszéd - leplezett kepszsiség - emberektől való dicőcsőítés. Nyilván ezek voltak a jellemzői Pál apostol kortársaiaként működő vándortanítóknak. Jaj Isten népének, mikor ilyenekké lesznek a pásztorok.

Ha már az előbb a gályrabok idejéből vettem példát, hadd idézzek Moldova György: Negyven prédikátor o. könyvéből, azokból az időkbel, melyek az üldöztetésre következtek:

"Pápán a templom és az iskola ügye lassanként rendbe jött de a "túl a dunai" superintendensia, melynek Pápa volt székhelye és gondviselője, nem tudott magához térni. Az eklézsiák malmait, a borhamincadot hitünk ellenségei mindenütt elvették tőlünk, a prédikátorok, elesve régi jövedelmeiktől, ekére-kapára kényszerültek vetni a kezüket, és tulajdon nehéz munká-

jukkal táplálták magukat. Egy jó ruhára így sem telt, a hallgatók megutálták a papot rongyosságáért, és ha megöregedett, vagy elveszítette hangját, irgalom nélkül koldulni küldték.

A prédikátorok, hogy ezt a nehéz sorsot elkerüljék, inkább hizelegtek az eklézsiának, s így próbáltak pénzt és ajándékot szerezni, elfordították a szemüket esküjüktől, és megalkudtak a bűnösökkel. Még az volt köztük a legkülönb, aki hallgatói hóna alá vánkost varrt, vagyis kicsinyítette vétkeiket, sokan meg se merték feddni a híveket, sőt egyenesen részt vettek a bűneikben."

Nem ilyen szeretetre tanít minket Pál apostol életén és szolgálatán keresztül Isten Igéje. Két nagyon egyszerű példát kapunk, amelyet követnünk kell.

1. Aki eredményesen akar munkálkodni, annak úgy kell forgolódni az emberek között, "amint a dajka dajkálgatja az ő gyermekeit." A régi idők dajkáit a modern kór pótmamáivá változtatták fel. Kétféle a meghatározás, de egyféle a munka: pótolni, helyettesíteni kell az édesanyát. Szeretni, azaz - ne féljünk a kifejezéstől -, egy kicsit dajkálgatni kell a ránk bizottakat. Ki nem tapasztalta, hogy ezt a dajkálgató szeretetet mennyire igénylik a felnőttek is!

2. Aki eredményesen akar munkálkodni, annak úgy kell inteni és buzdítani egyenként az embereket, "miként az atya a gyermekeit." Azaz, atyai szívvel kell lenni hozzájuk. Nem szabad, hogy árvának érezzék magukat a körülöttünk élők. S amikor szükséges, bizony el kell mennünk odaáig, mint az Apostol: "kézsek voltunk közölni veletek nemcsak az Isten evangéliumát, hanem a magunk lelkét is..." A személyes vallomástétel nem maradhat el. Nem a tudós tárgyilagosságával, és nem a reviroz hűvösségével kell forgolódnom az emberek között hanem az atya szeretetével. Úgy legyen, Amen.